

List 1/2022

BREZMADEŽNE

Militia Immaculatae

Da bi jo tudi drugi ljubili

Kdor Brezmadežno nesebično ljubi, torej ne zaradi sebe, ampak zaradi nje same, ne bo zadovoljen le s sojo lastno ljubeznijo do nje, ampak se bo potrudil, da jo ljubijo tudi drugi in da ji v vsakem oziru pripadajo tako, kot ji pripada on sam.

Sv. Maksimilijan M. Kolbe

Pripadati pomeni biti predan nekomu in se zanj žrtvovati. Dobro si je pogosto postaviti vprašanje: Kje bi rad bil doma, komu bi rad pripadal? Cela vrsta je skupin, kjer bi radi bili doma. Zato se velikokrat ne znajdemo ali celo izgubimo. Vprašanje pripadnosti ni vprašanje ugodnosti. Volja in življenje nista vedno usklajeni med seboj. Vprašajmo se, ali hočemo pripadati Njemu, ki je življenje in njegovi materi Mariji Brezmadežni? Naše življenje mora biti nenehno iskanje prave pripadnosti. Bog vedno ve, kaj potrebujemo. To ve tudi Mati Marija. K Njej so s prošnjo prišli tudi v Kani Galilejski. Tudi po naših vsakodnevni prošnjah za naše bližnje bo Marija Jezusu povedala, da želimo odrešenja vseh ljudi. Bodimo predani in goreči vitezi Brezmadežne!

p. Milan Kos

Če želimo, da se svet spremeni, se mora najprej spremeniti naše srce

»V evangeliju angel Gabrijel trikrat povzame besedo in jo nameni Devici Mariji«. S temi besedami je papež Frančišek začel homilijo med spokornim bogoslužjem, ki so ga pred spovedovanjem in dejanjem posvetitve obhajali 25. marca, na praznik Oznanjenja v baziliki sv. Petra.

Medtem ko jo pozdravlja, ji prvič reče: »Razveseli se, milosti polna, Gospod je s teboj!« (Lk 1,28). Razlog, zakaj se razveseliti, vzrok veselja je razkrit v le nekaj besedah: Gospod je s teboj. Brat, sestra, danes lahko slišiš te besede namenjene tebi, vsakemu od nas. Za svoje jih lahko vzameš vsakič, ko se približaš Božjemu odpuščanju, kajti tam ti Gospod pravi: »Jaz sem s teboj.« Preveč pogosto mislimo, da je spoved v tem, da naj gremo pred Boga s povešeno glavo. Predvsem pa nismo mi, ki

se vračamo h Gospodu, ampak je On, ki nas pride obiskat, napolniti s svojo milostjo, razveseliti s svojim veseljem. Spovedati se, je dati Očetu veselje, da nas dvigne. V središču tega, kar bomo doživeli, niso naši grehi, so sicer tam, ampak niso ti v središču ampak Njegovo odpuščanje. Poskusimo si predstavljati, da bi bili središče zakramenta naši grehi, tedaj bi skoraj vse bilo odvisno od nas, našega kesanja, od naših prizadevanj. Toda ne, v središču je On, ki nas osvobodi in ponovno postavi na noge.

Povrnimo milosti prvenstvo in prosimo za dar razumevanja, da zakrament sprave ni samo naš korak k Bogu, temveč njegov objem, ki nas zajame, preseneti, gane. Gospod je, ki kakor v Nazaretu k Mariji, vstopi v našo hišo in prinese čudenje ter veselje, ki ju prej ni bilo. Če bomo v ospredje postavili Božji pogled, bomo ponovno vzljubili spoved. Potrebujemo jo, saj se vsak notranji prerod, vsak duhovni obrat, začne tukaj, pri Božjem odpuščanju. Ne zanemarjajmo zakramenta sprave, temveč ga ponovno odkrijmo kot zakrament veselja. Da, zakrament veselja, ko zlo, zaradi katerega nas je sram, postane priložnost za okušanje vročega Očetovega objema, blage Jezusove moči, ki nas ozdravlja, »materinske nežnosti« Svetega Duha. To je središče zakramenta spovedi. Tako torej, dragi bratje in sestre, pojdimo naprej, da prejmemo odpuščanje ...

Angel drugič spregovori Mariji, ko je vznemirjena zaradi pozdrava in ji reče: »Ne boj se«. Prva beseda je »Gospod je s teboj« in druga je »Ne boj se«. V Svetem pismu, ko se Bog predstavi tistemu, ki ga sprejme, sta mu vseč ti dve besedi: ne boj se. Rekel ju je Abrahamu (prim. 1Mz 15,1), ju je ponovil Izaku (prim. 1Mz 26,4), Jakobu (prim. 1Mz 46,3) in tako naprej, vse do Jožefa (prim. Mt 1,20) in Marije. Na ta način nam daje jasno in tolažeče sporočilo. Vsakič, ko se življenje odpre Bogu, nas strah ne more več imeti za talca. Sestra, brat, če te tvoji grehi strašijo, če te tvoja preteklost vznemirja, če se tvoje rane ne zacelijo, če ti nenehni padci jemljejo pogum in se ti zdi, da si izgubil upanje, ne boj se. Bog pozna tvoje slabosti in je večji od tvojih grehov. Samo eno stvar te prosi, da svojo krhkost, bedo, ne zadržuješ v sebi, ampak jih prineseš in postaviš pred Njega in da bodo vzroki za potrtost postali priložnost za vstajenje. Ne boj se! Gospod želi, da mu damo svoje grehe ...

Devica Marija nas pri tem spremlja. Tudi ona je položila svoje vznemirjenje Bogu. Predlagal ji je namreč nekaj nepojmljivega, kar je šlo onkraj njenih moči in sama tega ne bi zmogla, saj bi bilo preveč težav z Mojzesovo postavo, z Jožefom, z osebami njenega kraja in njega ljudstva. Toda Marija ne ugovarja. Zadostuje ta ne boj se, zadostuje ji Božje zagotovilo. Stisne se k Njemu, kakor hočemo storiti mi nocoj. Saj pogosto delamo ravno nasprotno. Začenjamo pri naših gotovostih in samo, ko jih izgubimo, gremo k Bogu. Marija pa nas nasprotno uči, naj začnemo pri Bogu, v zaupanju, da bo vse ostalo dano (prim. Mt 6,33). Vabi nas, naj gremo k izviru, h Gospodu, kar je popolno zdravilo proti strahu in zlu življenja. Na to spominja lep stavek, ki je na eni od spovednic tukaj v Vatikanu in se obrača na Boga s temi besedami: »Oddaljiti se od tebe, pomeni pasti, vrniti se k tebi, pomeni vstati, ostati v tebi, pomeni obstajati« ...

Angel tretjič spregovori. Sedaj Mariji reče: »Sveti Duh bo prišel nadte« (Lk 1,35). Poglejte, kako Bog posreduje v zgodovini. Podari samega Svetega Duha. Kajti za to, kar nekaj velja, ne zadostujejo naše moči. Mi sami ne bomo uspeli razrešiti protislovja zgodovine, celo tista v našem srcu. Potrebujemo modro in blago Božjo moč, ki je Sveti Duh. Ta Duh nam da harmonijo, ker On je harmonija. Potrebujemo Duha ljubezni, da ugasne sovraštvo, razkadi zagrenjenost, pogasi pohlep, nas potegne iz ravnodušnosti. Božjo ljubezen potrebujemo, ker je naša ljubezen negotova in nezadostna. Gospoda prosimo za toliko stvari, vendar ga pogosto pozabimo vprašati, kaj je najpomembnejše in kaj nam želi dati: Svetega Duha, moč, da lahko ljubimo. Kaj bomo pravzaprav brez ljubezni ponudili svetu? Nekdo je rekel, da je kristjan brez ljubezni kot igla, ki ne šiva: piči, rani, če pa ne šiva, če ne tke, če ne združuje, je neuporabna. Upal si bom reči: ni kristjan. Za to je treba iz Božjega odpuščanja črpati moč ljubezni, zajemati od istega Duha, ki se je spustil na Marijo.

Kajti, če želimo, da se svet spremeni, se mora najprej spremeniti naše srce. Da bi to naredili, danes dopustimo, da nas Marija prime za roko.

Pogledamo v njeno Brezmadežno Srce, kjer je Bog počival, v edinem srcu človeškega bitja, ki je bilo brez senc. Ona je »polna milosti« in zato brez greha. V njej ni sledu zla, zato je z njo Bog lahko začel novo zgodovino zveličanja in miru. Tam se je zgodovina obrnila. Bog je spremenil zgodovino, ko je potrkal na Marijino srce.

In danes tudi mi, prenovljeni z Božjim odpuščanjem, trkamo na to Srce. Povezan s škofi in verniki vsega sveta želim slovesno prinesiti Marijinemu brezmadežnemu Srcu vse, kar živimo, ji obnoviti posvetitev Cerkve in vsega človeštva in še zlasti posvetiti njej ukrajinsko ljudstvo in rusko ljudstvo, ki jo s sinovsko naklonjenostjo častijo kot Mater. Ne gre za čarobno formulo, ampak za duhovno dejanje. To je dejanje popolnega zaupanja otrok, ki se v stiski te krute in nesmiselne vojne, ki grozi svetu, zatečejo k Materi, kot otroci, ko so prestrašeni in gredo jokajoč do mame in iščejo zaščito. Zatecimo se k Materi in v njeno Srce položimo strah in bolečino ter se ji izročimo. V to čisto, neomadeževano Srce, kjer se odseva Bog, polagamo dragocene dobrine bratstva in miru, vse, kar imamo in smo, da nas bo ona, Mati, ki nam jo je dal Gospod, varovala in ohranjala.

Iz Marijinih ust je prišel najlepši stavek, ki ga je angel lahko ponesel k Bogu: »Zgôdi se mi po tvoji besedi!«. To Marijino sprejemanje ni pasivno ali vdano, ampak živa želja sprejemanja Boga, ki ima »načrte za mir in ne za nesrečo« (Jr 29,11). To je najtesnejše sodelovanje pri načrtu za mir na svetu. Posvetimo se Mariji, da vstopimo v ta načrt, da se damo popolnoma na razpolago Božjim načrtom. Mati Božja se je, potem ko je rekla da, odpravila na dolgo pot navkreber proti hriboviti pokrajini, da bi obiskala svojo nosečo sestrično. V naglici je šla. Všeč mi je pomisliti na Marijo v naglici. Marija vedno pohiti, da nam pomaga in nas varuje. S svojo roko naj prime našo pot in jo vodi po strmih ter napornih poteh bratstva in dialoga, po poti miru.

*Povzeto po Vatican News - slovenska redakcija,
papež Frančišek, 25. marec 2022*

Molitev za nove duhovne poklice

V naši domovini Sloveniji vedno bolj čutimo pomanjkanje duhovnih poklicev. Zaradi tega vam polagam na srce prošnjo, da radi molite za nove duhovne poklice ter svetost in stanovitnost poklicanih. V ta namen prilagam molitev papeža Frančiška.

GOSPOD žetve,

BLAGOSLOVI mlade z darom poguma, da bodo odgovorili na tvoj klic. Srca jim odpri za velike ideale, za velike stvari.

NAVDIHNI vse svoje učence za medsebojno ljubezen in podarjanje – da bodo v dobri zemlji vernikov vzcveteli poklici.

VLIJ v vse, ki živijo redovno življenje, ki služijo po župnijah in po družinah, zaupanje in milost, da bodo vabili druge, da sprejmejo drzno in plemenito pot življenja, ki je posvečeno Tebi.

ZDRUŽI nas z Jezusom po molitvi in zakramentu, da bomo mogli sodelovati s Teboj pri izgradnji Tvojega kraljestva usmiljenja in resnice, pravičnosti in miru. Amen.

DUHOVNE VAJE

»Čistost srca«

Od 15. do 17. julija 2022 v Olimju

Voditelj p. Ernest Benko

Lepo vabljeni člani Vojske Brezmadežne
in častilci Marije

Prijave sprejema p. Ernest Benko
na telefon: 031 242 675

*Zarja velikonočnega jutra naj vas navdaja z upanjem,
da je življenje močnejše od smrti.*

Ljubezen močnejša od sovraštva.

*To upanje ne osramoti, ampak daje smisel in pogum,
da z vedrim pogledom zremo v prihodnost*

*in že sedanji trenutek živimo v upanju
na končno zmago življenja nad smrtjo.*

Aleluja!

